

Reorganizace

Práva věřitelů dlužníka, který prošel reorganizací, jsou po skončení reorganizace chráněna úpravou obsaženou v § 362 insolvenčního zákona. Nemůže-li se po uplynutí tam stanovených lhůt tato ochrana prosadit vůči věřitelům dlužníka v reorganizaci, pak se jí logicky v zastoupení těchto věřitelů („v jejich zájmu“) nemohou dovolat ani osoby stojící mimo ono insolvenční řízení.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 ICdo 153/2020-228 ze dne 19.7.2022)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce S. T. C. se sídlem XY, identifikační číslo osoby XY, zastoupeného Mgr. P.Ř., advokátem, se sídlem v O., proti žalovaným 1/ IKT INSOLVENCE v. o. s., se sídlem v P., jako insolvenčnímu správci dlužníka R. B., a 2/ R. B., narozenému XY, bytem XY, o určení vlastnického práva a o vyloučení nemovitých věcí z majetkové podstaty dlužníka, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 45 ICm XY jako incidenční spor v insolvenční věci dlužníka R. B. vedeného u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 37 INS XY, o dovolání prvního žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. února 2020, č. j. 45 ICm XY, 14 VSOL XY (KSOS 37 INS XY), ve znění usnesení téhož soudu ze dne 22. dubna 2020, č. j. 45 ICm XY, 14 VSOL XY (KSOS 37 INS XY), tak, že dovolání prvního žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. února 2020, č. j. 45 ICm XY, 14 VSOL XY (KSOS 37 INS XY), ve znění usnesení téhož soudu ze dne 22. dubna 2020, č. j. 45 ICm XY, 14 VSOL XY (KSOS 37 INS XY), se odmítá v rozsahu, v němž směřuje proti té části druhého výroku, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v bodech IV. a VI. výroku (o nákladech řízení a o nákladech státu), a proti třetímu výroku o nákladech odvolacího řízení. Ve zbytku se dovolání zamítá.

Z odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 16. května 2019, č. j. 45 ICm XY, Krajský soud v Ostravě (dále též jen „insolvenční soud“) rozhodl o žalobě společnosti S. T. C. směřující proti žalovaným 1/ IKT INSOLVENCE v. o. s., jako insolvenčnímu správci dlužníka R. B. (dále též jen „R. B.“), a 2/ R. B., tak, že:

[1] Určil, že žalobce je výlučným vlastníkem označených nemovitých věcí (14 pozemků) v katastrálním území XY, obec XY, zapsaných na listu vlastnictví XY vedeném Katastrálním úřadem pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště XY (bod I. výroku).

[2] Vyloučil pozemky označené v bodu I. výroku z majetkové podstaty dlužníka R. B. (bod II. výroku).

[3] Zamítl žalobu v rozsahu, v němž se žalobce domáhal vyloučení předmětných pozemků z majetkové podstaty dlužníka R. B. proti druhému žalovanému.

[4] Uložil prvnímu žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 39.684 Kč (bod IV. výroku).

[5] Určil, že žalobce a druhý žalovaný nemají vůči sobě právo na náhradu nákladů řízení (bod V. výroku).

[6] Uložil prvnímu žalovanému zaplatit České republice na náhradě nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku, jejíž výše bude určena v samostatném usnesení (bod VI. výroku).

2. Insolvenční soud – vychází z ustanovení § 159 odst. 1 písm. b/ a g/, § 225 odst. 1, 2 a 3, § 211 odst. 2, § 217 odst. 1, § 356 odst. 1, 2 a 4 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), z ustanovení § 80 písm. c/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), a z ustanovení § 196a odst. 3 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“) – dospěl po provedeném dokazování k následujícím závěrům:

3. Vůči druhému žalovanému není žaloba důvodná co do vyloučení pozemků z majetkové podstaty (nemůže být ve sporu pasivně věcně legitimován).

4. Vůči prvnímu žalovanému je žaloba důvodná v celém rozsahu; co do požadovaného určení jsou jako osoby s dispozičními oprávněními k majetku náležejícímu do majetkové podstaty druhého žalovaného věcně legitimováni insolvenční správce i dlužník a dlužník je současně zapsán jako vlastník pozemků v katastru nemovitostí.

5. Na určení vlastnictví má žalobce naléhavý právní zájem s přihlédnutím k závěrům obsaženým v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. února 2002, sp. zn. 20 Cdo 537/2001 [jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 65/2002 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 65/2002“), který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu], a např. v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. května 2011 sp. zn. 22 Cdo 2053/2009.

6. Vylučovací žaloba je včasná, jelikož insolvenční správce druhého žalovaného žalobce dosud nevyrozuměl o soupisu majetku s poučením o možnosti podat vylučovací žalobu; srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. května 2012, sp. zn. 29 Cdo 4034/2011, uveřejněného pod číslem 127/2012 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 127/2012“); to, že žalobce jako věřitel a účastník insolvenčního řízení vedeného na majetek druhého žalovaného měl a mohl mít přehled o jeho majetkové podstatě ode dne zveřejnění soupisu majetkové podstaty v insolvenčním rejstříku, na uvedeném ničem nemění.

7. Námitka žalovaných, že žalobci zaniklo právo domáhat se určení vlastnického práva k nemovitostem a jejich vyloučení z majetkové podstaty dlužníka v důsledku reorganizace, kterou úspěšně prošel, není opodstatněná, jelikož takový účinek se nepodává ani z ustanovení § 356 insolvenčního zákona ani z jiného ustanovení tohoto zákona. Vlastnické právo je nepromlčitelné [§ 614 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“)] a druhý žalovaný nemohl nabýt vlastnické právo k pozemkům ani vydržením (§ 1089 a násl. o. z.) pro absenci dobré víry účastníka právního úkonu absolutně neplatného pro rozpor se zákonem (jak dále uvedeno). Důvodem zániku práva žalobce domáhat se vlastnického práva k pozemkům (pro rozpor s dobrými mravy) nemůže být ani to, že nynější jednatel žalobce [M. F. (dále jen „M. F.“)], který vystupoval v insolvenčním řízení vedeném na majetek žalobce jako jeden z jeho věřitelů a byl i předsedou věřitelského výboru, se aktivně nezasadil o zahrnutí pozemků do majetkové podstaty žalobce. Odpovědnost za řádný soupis majetku dlužníka nese insolvenční správce (nikoliv věřitelský výbor).

8. Kupní smlouva ze dne 2. února 2009 (ve znění dodatků ze dne 1. března 2011 a ze dne 20. května 2012), kterou žalobce prodal předmětné pozemky druhému žalovanému za částku 8.700.000 Kč, je pak absolutně neplatná, takže vlastnické právo k pozemkům nadále svědčí žalobci.

9. Základní kapitál žalobce činil 200.000 Kč a dohodnutá kupní cena činila 8.700.000 Kč, takže (vzhledem k tomu, že šlo o transakci mezi žalobcem a jeho tehdejší jednatel) cena pozemků měla být určena (podle § 196a obch. zák.) na základě znaleckého posudku znalce ustanoveného soudem, což se nestalo. Vzhledem k závěrům obsaženým v rozsudku ze dne 8. února 2012, sp. zn. 31

Cdo 3986/2009 [jde o rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu uveřejněný pod číslem 67/2012 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 67/2012“)], má insolvenční soud za prokázáno, že sjednaná kupní cena nebyla cenou obvyklou (ta převyšovala kupní cenu téměř dvojnásobně). I obvyklá cena určená znaleckým posudkem Ostravské znalecké a. s. převyšuje kupní cenu o více než 2.000.000 Kč.

10. Pro absolutní neplatnost kupní smlouvy svědčí i to, že druhý žalovaný si musel být vědom probíhajícího řízení o změně územního plánu, jež vedlo (k 25. únoru 2009) ke změně využití pozemků (dle jeho žádosti) na stavební, čímž se hodnota pozemků již ke dni, kdy byl podán návrh na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí (4. března 2009), zvýšila několikanásobně. Druhý žalovaný tak nebyl v dobré víře, že pozemky nabyt do svého vlastnictví na základě platné kupní smlouvy, nadto za situace, kdy splatnost kupní ceny byla (ve smyslu dodatků) sjednána až k 31. prosinci 2019.

11. O odvolání prvního žalovaného rozhodl Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 26. února 2020, č. j. 45 ICm XY, 14 VSOL XY (KSOS 37 INS XY), ve znění usnesení téhož soudu ze dne 22. dubna 2020, č. j. 45 ICm XY, 14 VSOL XY (KSOS 37 INS XY), tak, že:

[1] Odmítl odvolání prvního žalovaného proti té části bodu I. výroku, která se týkala druhého žalovaného a proti bodům III. a V. výroku rozsudku insolvenčního soudu (první výrok).

[2] Potvrdil rozsudek insolvenčního soudu v bodu I. výroku ve vztahu k prvnímu žalovanému a v bodech II., IV. a VI. výroku (druhý výrok).

[3] Uložil prvnímu žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 10.921,46 Kč (třetí výrok).

12. Odvolací soud – vycházející z ustanovení § 3028 odst. 3 o. z., a z ustanovení § 135 odst. 2 a § 196a odst. 3 obč. zák. a odkazuje na skutková zjištění insolvenčního soudu – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí ve vztahu k potvrzujícímu výroku o věci samé k následujícím závěrům:

13. Insolvenční soud správně uzavřel, že na požadovaném určení vlastnictví má žalobce naléhavý právní zájem (§ 80 o. s. ř.).

14. Ve vztahu k excindačnímu nároku je z předpokladů, za nichž může soud vyhovět vylučovací žalobě, sporná jednak otázka včasnosti vylučovací žaloby, jednak otázka, zda osoba, která se domáhá vyloučení majetku ze soupisu, prokázala, že tento majetek nemá být zařazen do soupisu, jakož i to, že právo, které vylučuje zařazení majetku do soupisu, svědčí právě jí.

15. Úsudek insolvenčního soudu, že vylučovací žaloba je včasná, je správný, když mezi účastníky nebylo sporné, že první žalovaný nezaslal žalobci vyrozumění o soupisu pozemků do majetkové podstaty s poučením o možnosti podat vylučovací žalobu. Platí, že pouze řádná výzva se všemi náležitostmi podle § 224 odst. 1 insolvenčního zákona může zakládat běh lhůty pro podání vylučovací žaloby podle § 225 odst. 1 insolvenčního zákona (srov. R 127/2012). Odvolací soud souhlasí i se závěrem insolvenčního soudu, že na včasnost vylučovací žaloby nemá vliv, zda žalobce měl přehled o majetkové podstatě druhého žalovaného (o soupisu pozemků).

16. Odvolací soud souhlasí i se závěrem, že kupní smlouva je v intencích závěrů R 67/2012 neplatná podle § 39 obč. zák., jelikož hodnota převáděných pozemků nebyla stanovena na základě posudku znalce jmenovaného soudem a sjednaná kupní cena byla nižší, než cena obvyklá.

17. Co do námitky žalovaných, že vlastnické právo žalobce zaniklo v důsledku jeho reorganizace, je po skutkové stránce pro odvolací soud dostačující, že žalovaní v souvislosti s reorganizací žalobce

netvrdili žádnou právní skutečnost, která by měla za následek zánik vlastnického práva žalobce k pozemkům. I kdyby žalovaní prokázali veškerá svá tvrzení týkající se reorganizace žalobce a kdyby se ukázaly opodstatněnými jejich výhrady vůči jednání žalobce a M. F., nemělo by to žádný vliv na vlastnické právo žalobce. Reorganizace žalobce se nedotkla jeho právní osobnosti (subjektivity), nebylo tvrzeno ani prokázáno, že by žalobce učinil jakýkoli právní úkon (právní jednání), který by měl za následek zánik jeho vlastnického práva k pozemkům, a v řízení nevyšla najevo žádná skutečnost, se kterou hmotné právo pojí zánik vlastnického práva k pozemkům. Proto odvolací soud nevyhověl (pro nadbytečnost) důkazním návrhům na výslech (tehdejších) insolvenčních správců žalobce (k důvodům, proč pozemky nebyly zahrnuty do majetkové podstaty žalobce).

18. Odvolací soud nepochybně, že nastala situace se může jevit žalovaným (i některým věřitelům, kteří se účastnili reorganizace a jednali v důvěře ve správnost zápisu v katastru nemovitostí) nespravedlivou. Úkolem soudů v tomto řízení však nebylo (nemohlo být) nalezení komplexního řešení spravedlivého pro všechny dotčené subjekty, nýbrž určit, zda žalobce je aktuálním vlastníkem pozemků a zda pozemky náleží do majetkové podstaty druhého žalovaného.

19. Nebyl též důvod zabývat se současnými zástavními či jinými právy věřitelů k pozemkům nebo zkoumat, zda pozemky měly (či mají) být použity k navýšení uspokojení věřitelů přihlášených do reorganizace; tyto skutečnosti totiž nic nemění na tom, že vlastníkem pozemků je nadále žalobce a že pozemky nenáleží do majetkové podstaty druhého žalovaného. Čas tu nehraje žádnou roli, neboť vlastnické právo je nepromlčitelné [§ 101 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“), a § 614 o. z.]. I kdyby bylo možné považovat jednání žalobce v jeho insolvenčním řízení za rozporné s dobrými mravy podle § 3 obč. zák., nebylo-li doprovázeno jinou právní skutečností, se kterou hmotné právo v rozhodné době pojilo zánik (převod, přechod) vlastnického práva, nelze žalobci bránit, aby se dovolal vlastnického práva. Uplatnění žaloby na určení vlastnictví nelze posuzovat jako výkon práva, který je v rozporu s dobrými mravy nebo představuje zjevné zneužití práva ve smyslu § 8 o. z. Žaloba na určení vlastnického práva má deklaratorní charakter a pouze se jí konstatuje, zda určitý (sporný) právní vztah či právo existuje; srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. května 1999, sp. zn. 22 Cdo 471/99 uveřejněný v časopise Právní rozhledy „číslo 8“ (správně číslo 7), ročníku 1999, str. 429, a v poměrech nové právní úpravy usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. května 2019, sp. zn. 28 Cdo 3425/2018.

20. Proti druhému a třetímu výroku rozsudku odvolacího soudu podal první žalovaný dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek procesního práva, které v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, konkrétně otázek:

[1] Odvíjí se lhůta pro podání vylučovací žaloby od doručení výzvy dle § 224 odst. 1 insolvenčního zákona i tehdy, věděl-li žalobce (prokazatelně), že nemovitosti jsou sepsány v majetkové podstatě, což vyplývalo i z katastru nemovitostí?

[2] Může se právnická osoba po úspěšně provedené reorganizaci domáhat určení vlastnického práva k majetku, který nebyl pojat do majetkové podstaty při reorganizaci, nebo jde o šikanózní výkon práva, kterému nepřísluší právní ochrana?

21. Dovolatel namítá (poměřováno obsahem dovolání), že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí změnil v tom duchu, že žaloba se zamítá, případně aby je zrušil.

22. V mezích uplatněného dovolacího důvodu argumentuje dovolatel k položeným otázkám následovně:

K otázce č. 1 (ke lhůtě k podání vylučovací žaloby)

23. Potud dovolatel nemá za správný závěr soudů o včasnosti vylučovací žaloby. Vytýká jim, že se „nevyrovnaly s principem presumpce správnosti aktu veřejné moci“. V rozhodné době byl jako vlastník nemovitostí zapsán v katastru nemovitostí druhý žalovaný, takže lhůta k podání „žaloby na určení vlastnického práva“ (míněna zřejmě vylučovací žaloba) začala běžet okamžikem zveřejnění soupisu majetkové podstaty druhého žalovaného v insolvenčním rejstříku; v době podání žaloby tedy již marně uplynula. Závěr, že lhůta začíná běžet až okamžikem doručení výzvy dle ustanovení § 224 odst. 1 insolvenčního zákona, má dovolatel za absurdní. Je-li jakýkoli (insolvenční) dlužník zapsán ve veřejném seznamu (katastru nemovitostí) jako vlastník, pak insolvenční správce nemůže předpokládat existenci jiné osoby, která by k takovému majetku mohla uplatnit vlastnické právo (a vyzývat ji k podání vylučovací žaloby podle ustanovení § 225 insolvenčního zákona). Žalobce rezignoval na zásadu vigilanti bus iura scripta sunt (bdělým náležejí práva) a podal (vylučovací) žalobu opožděně. Kdyby soudy takovému jeho jednání přisvědčily, porušily by povinnost jednat tak, aby jejich rozhodnutí naplňovala princip právní jistoty a zásadu předvídatelnosti práva.

K otázce č. 2 (k podání určovací žaloby po skončení reorganizace)

24. Oba soudy dostatečně nezohlednily výjimečné okolnosti případu, z nichž plyne, že žaloba je šikanózním výkonem práva, kterému nelze přiznat právní ochranu; jinak by byli neúnosně poškozeni jak věřitelé žalobce, tak věřitelé druhého žalovaného (čehož si byl odvolací soud dobře vědom). Ze sledu událostí (dovoláním popsaných) plyne, že žalobce (jednající jednatelem M. F.) podal žalobu o určení vlastnictví záměrně až po skončení své reorganizace, ačkoliv M. F. (coby jednatel žalobce od 21. srpna 2013) věděl již v rámci probíhající reorganizace, že kupní smlouva je absolutně neplatná pro rozpor se zákonem (a neuvedl to, aby nemovitosti nebyly zpeněženy v insolvenčním řízení žalobce).

25. Dovolateli je známa judikatura dovolacího soudu, podle které uplatnění požadavku na určení vlastnictví nemůže být posuzováno jako výkon práva, který by byl v rozporu s dobrými mravy nebo by představoval zjevné zneužití práva. Stejná judikatura (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 471/99) však doplňuje, že při šikanózním uplatnění určovací žaloby by nebyl dán naléhavý právní zájem na jejím podání (což je i tento případ). Soudy se tímto aspektem nezabývaly.

26. Nárok na vyloučení nemovitostí z majetkové podstaty druhého žalovaného měly soudy posuzovat i z hlediska dobrých mravů a zjevného zneužití práva, což neučinily; jinak by musely uzavřít, že právě výjimečné okolnosti případu odůvodňují zamítnutí žaloby. V právním státě nelze připustit, aby v důsledku reorganizace žalobce zanikla významná část pohledávek žalobcových věřitelů, načež by několik let poté vyšlo najevo, že žalobce i v době probíhající reorganizace vlastnil nemovitosti v hodnotě několika desítek milionů korun českých, z nichž již jeho věřitelé nemohou být uspokojeni. Tím dochází mimo jiné k významnému zásahu do základního práva věřitelů vlastnit majetek.

27. Kdyby měly platit závěry napadeného rozhodnutí, byli by tím významně poškozeni i věřitelé druhého žalovaného, kteří měli od roku 2009 důvodně za to, že druhý žalovaný je vlastníkem nemovitostí, jimiž zajišťoval své dluhy, a v důsledku napadeného rozhodnutí by nemohli být uspokojeni ze zpeněžení nemovitostí.

28. Dovolatel má za stěžejní, že majetek původního jednatele nebyl pojat do reorganizačního plánu a že insolvenční správci nepožadovali vrácení majetku podle § 196a obch. zák. (což poškozuje původní věřitele). Právě to, že nemovitosti nebyly pojaty do reorganizačního plánu, brání tomu, aby žalobce

mohl požadovat určení, že je jejich vlastníkem pro vady prodeje z roku 2008. Nebyl-li majetek vymáhán v insolvenčním řízení vedeném na majetek žalobce (se souhlasem věřitelského výboru, jehož předsedou byl M. F.), pak muselo zaniknout vlastnické právo (respektive právo na uplatnění vlastnického práva). V současnosti žalobce vyzval majitele zástavních práv na nemovitostech váznoucích, aby je dobrovolně sňali, jelikož v době převodu na druhého žalovaného se na nemovitostech nenacházela. Fakticky tedy došlo k ukrytí majetku před věřiteli.

K vadám řízení

29. Nad rámec uvedeného dovolatel namítá, že soudy zatížily rozhodnutí vadami ve smyslu § 242 odst. 3 o. s. ř., když neúplně zjistily skutkový stav věci, neboť neprovedly navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností (zamítly návrh na předvolání svědků – bývalých insolvenčních správců žalobce v době jeho reorganizace, takže nemohlo být prokázáno, proč pozemky nebyly pojaty do reorganizace).

30. Žalobce ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout jako nepřijatelné, maje napadené rozhodnutí za správné. K dovolatelem položeným otázkám argumentuje následovně:

K otázce č. 1 (ke lhůtě k podání vylučovací žaloby)

31. Potud žalobce s odkazem na „komentářovou literaturu“ (Hásová, J. a kol.: Insolvenční zákon. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018) uvádí, že nevyrozumí-li insolvenční správce vylučovatele o zahrnutí věci do soupisu vůbec, ať už záměrně či opomenutím, pak lze excindační žalobu podat až do doby zpeněžení tohoto majetku. K tomu cituje žalobce z R 127/2012 závěr, podle kterého:

„(...) tyto přísné důsledky (rozuměj důsledky spojené s marným uplynutím lhůty k podání vylučovací žaloby) lze vůči osobě, která uplatňuje k majetku pojatému do majetkové podstaty svá práva (neslučitelná se soupisem), vyvozovat pouze tehdy, nepodá-li žalobu, přestože byla o možnosti, jak se proti sepisu bránit, řádně poučena (...)“.

32. Odtud žalobce uzavírá, že počátek běhu lhůty k podání vylučovací žaloby nelze spojit s okamžikem zveřejnění soupisu majetkové podstaty dlužníka v insolvenčním rejstříku, přičemž jde o otázku dovolacím soudem zodpovězenou.

K otázce č. 2 (k podání určovací žaloby po skončení reorganizace)

33. Potud žalobce především poukazuje na to, že podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu platné právo neumožňuje zpětné zhojení (konvalidaci) vad právních úkonů absolutně neplatných (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. října 1999, sp. zn. 22 Cdo 910/98, uveřejněný v časopise Soudní rozhledy, číslo 2, ročníku 2000, pod číslem 17). Dovolatelem položenou otázku tedy již judikatura vyřešila. Dřívější insolvenční řízení vedené na majetek žalobce není předmětem tohoto řízení, takže soudy se takovou otázkou ani nemohly zabývat. Bez ohledu na to však lze uzavřít, že žalobcova reorganizace nezhojuje absolutní neplatnost právního úkonu. Rozpor s dobrými mravy pak je (naopak) na straně druhého žalovaného, který při výkonu funkce jednatele žalobce jednal nejen v rozporu s péčí řádného hospodáře ve svůj vlastní prospěch na úkor žalobce, ale s přímým úmyslem

poškodit žalobce (a zřejmě i jeho věřitele). Z provedených důkazů vyplynulo, že druhý žalovaný nebyl nikdy připraven uhradit žalobci za převod nemovitostí byť jen symbolickou částku, takže si musel být vědom potenciálních následků svého jednání. Druhý žalovaný nemůže těžit ze svého dřívějšího protiprávního jednání, takže z něj nemůže těžit ani první žalovaný v rámci insolvenčního řízení vedeného na majetek druhého žalovaného. M. F. přitom ani v průběhu insolvenčního řízení vedeného na majetek žalobce neměl žádné informace o tom, jak bylo mnoho let před zahájením insolvenčního řízení nakládáno s částmi majetku žalobce.

K vadám řízení

34. K tvrzeným vadám řízení žalobce uvádí, že skutkový stav věci byl dostatečně objasněn, přičemž důkazní návrhy dovolatele se týkaly jen toho, že nemovitosti nebyly zahrnuty do reorganizačního plánu, což je pro výsledek tohoto řízení bez významu.

35. Dovolatel v reakci na vyjádření žalobce setrvává na dovolací argumentaci k žalobcově reorganizaci.

36. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

37. Nejvyšší soud se nejprve zabýval přípustností podaného dovolání.

38. V rozsahu, v němž směřuje proti té části druhého výroku, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek insolvenčního soudu v bodech IV. a VI. výroku (o nákladech řízení mezi žalobcem a dovolatelem a o nákladech státu) a proti třetímu výroku o nákladech odvolacího řízení, Nejvyšší soud dovolání bez dalšího odmítl podle § 243c odst. 1 o. s. ř. jako objektivně nepřijatelné, jelikož potud přípustnost dovolání vylučuje ustanovení § 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.

39. V rozsahu, v němž směřuje proti té části druhého výroku, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek insolvenčního soudu v bodě I. výroku ohledně dovolatele (vyhovující výrok o věci samé ohledně určení vlastnictví) a kterou potvrdil rozsudek insolvenčního soudu v bodě II. výroku (vyhovující výrok o věci samé ohledně vyloučení nemovitostí z majetkové podstaty druhého žalovaného), je dovolání přípustné podle § 237 o. s. ř., když otázka č. 1 v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla zodpovězena beze zbytku a ohledně otázky č. 2 jde o věc dovolacím soudem neřešenou.

40. Nejvyšší soud se - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval nejprve tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

41. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval. Při úvaze, zda právní posouzení věci odvolacím soudem je ve smyslu ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. správné, vychází dovolací soud ze skutkových závěrů odvolacího soudu a nikoli z těch skutkových závěrů, které v dovolání na podporu svých právních argumentů (případně) nejprve zformuluje sám dovolatel. Srov. shodně např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. října 2004, sp. zn. 29 Odo 268/2003, uveřejněného pod číslem 19/2006 Sb. rozh. obč., a rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia

Nejvyššího soudu ze dne 9. října 2013, sp. zn. 31 Cdo 3881/2009, uveřejněného pod číslem 10/2014 Sb. rozh. obč. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, tedy dovoláním nemůže být zpochybněn (Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází), přičemž pro právní posouzení věci jsou rozhodná následující skutková zjištění (jak z nich vyšly oba soudy):

42. Žalobce (jako prodávající), jednající druhým žalovaným coby svým jednatelem, uzavřel s druhým žalovaným (jako kupujícím) dne 2. února 2009 (ve znění dodatku č. 1 ze dne 1. března 2011 a dodatku č. 2 ze dne 20. května 2012) kupní smlouvu, jejímž předmětem byl převod předmětných pozemků za dohodnutou kupní cenu ve výši 8.700.000 Kč, splatnou (na základě dodatků č. 1 a 2) až 31. prosince 2019. Při prodeji nebyl zpracován znalecký posudek k určení obvyklé (tržní) ceny nemovitostí v daném místě a čase. Kupní cenu druhý žalovaný dosud neuhradil.

43. Druhý žalovaný je na základě kupní smlouvy zapsán v katastru nemovitostí jako výlučný vlastník nemovitostí, s tím, že právní účinky vkladu jeho vlastnického práva do katastru nemovitostí nastaly k 4. březnu 2009.

44. Podle znaleckého posudku znalce Ing. R.B. činila obvyklá cena nemovitostí ke dni uzavření kupní smlouvy 16.525.965 Kč.

45. V obchodním rejstříku vedeném Krajským soudem v Ostravě, oddílu C, vložce č. 24575, je žalobce zapsán od 29. října 2001. Jako jediný společník a jediný jednatel žalobce byl v obchodním rejstříku v době od 29. října 2001 do 3. března 2011 zapsán druhý žalovaný. Zapsaný základní kapitál tvořil v době uzavření kupní smlouvy vklad ve výši 200.000 Kč.

46. Nemovitosti nebyly zahrnuty do majetkové podstaty žalobce v rámci insolvenčního řízení vedeného na majetek žalobce u insolvenčního soudu pod sp. zn. KSOS 25 INS XY, ani do reorganizačního plánu žalobce.

47. Usnesením ze dne 17. června 2014, č. j. KSOS 25 INS XY, vzal insolvenční soud na vědomí splnění reorganizačního plánu.

48. Insolvenční řízení na majetek druhého žalovaného bylo zahájeno u insolvenčního soudu „2. prosince 2014“ (správně 1. prosince 2014) věřitelským insolvenčním návrhem z 1. prosince 2014.

49. Usnesením ze dne 2. července 2015, č. j. KSOS 37 INS XY (zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne), insolvenční soud (mimo jiné) zjistil úpadek druhého žalovaného.

50. Usnesením ze dne 2. října 2015, č. j. KSOS 37 INS XY (zveřejněným v insolvenčním rejstříku 6. října 2015), insolvenční soud povolil řešení úpadku druhého žalovaného oddlužením.

51. Usnesením ze dne 15. prosince 2015, č. j. KSOS 37 INS XY (zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne), insolvenční soud (mimo jiné) schválil oddlužení dlužníka zpeněžením majetkové podstaty a plněním splátkového kalendáře.

52. Podle soupisu majetkové podstaty datovaného 23. září 2015, zveřejněného v insolvenčním rejstříku 25. září 2015 (B-2), sepsala tehdejší insolvenční správkyň druhého žalovaného do majetkové podstaty druhého žalovaného též předmětné nemovitosti.

53. Podáním datovaným 30. září 2016 požádal žalobce prvního žalovaného o vyřazení nemovitostí z majetkové podstaty druhého žalovaného dovolávaje se neplatnosti kupní smlouvy pro rozpor s ustanovením § 196a obch. zák. První žalovaný tento požadavek po projednání s věřitelským výborem odmítl.

54. Ve výše ustaveném skutkovém rámci činí Nejvyšší soud k dovoláním položeným otázkám následující závěry:

K otázce č. 1 (ke lhůtě k podání vylučovací žaloby)

55. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou pro odpověď na otázku č. 1 rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona (ve znění, jež od zahájení insolvenčního řízení na majetek druhého žalovaného nedoznalo změn):

§ 224 (insolvenčního zákona)

Vyrozumění o soupisu

(1) Insolvenční správce, který zapíše do soupisu věci, práva, pohledávky a jiné majetkové hodnoty, které nenáleží dlužníku nebo jejichž zahrnutí do majetkové podstaty je sporné zejména proto, že k nim třetí osoba uplatňuje práva, která to vylučují, do soupisu poznamená, komu sepisovaný majetek náleží, nebo kdo k němu uplatňuje své právo. Tuto osobu insolvenční správce písemně vyrozumí o zahrnutí majetku do soupisu a na její žádost jí o tom vydá osvědčení. Osvědčení musí vždy obsahovat i uvedení důvodu, pro který insolvenční správce tento majetek sepsal.

(2) Vyrozumění podle odstavce 1 musí obsahovat i poučení o možnosti podat vylučovací žalobu a o následcích zmeškání lhůty k podání vylučovací žaloby; náležitosti tohoto vyrozumění stanoví prováděcí právní předpis.

(...)

Vyloučení a vynětí z majetkové podstaty

§ 225 (insolvenčního zákona)

(1) Osoby, které tvrdí, že označený majetek neměl být do soupisu zahrnut proto, že to vylučuje jejich právo k majetku nebo že tu je jiný důvod, pro který neměl být zahrnut do soupisu, se mohou žalobou podanou u insolvenčního soudu domáhat rozhodnutí, že se tento majetek vylučuje z majetkové podstaty.

(2) Žaloba musí být podána proti insolvenčnímu správci, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy osobě uvedené v odstavci 1 bylo doručeno vyrozumění o soupisu majetku, k němuž uplatňuje právo. Lhůta je zachována, dojde-li žaloba nejpozději posledního dne lhůty insolvenčnímu soudu.

(3) Nebyla-li žaloba podána včas, platí, že označený majetek je do soupisu pojat oprávněně. Totéž platí i tehdy, jestliže insolvenční soud žalobu zamítl, nebo jestliže řízení o žalobě zastavil nebo ji odmítl.

(...)

56. Marné uplynutí lhůty k podání vylučovací žaloby má pro třetí osobu, která k majetku pojatému do majetkové podstaty uplatňuje práva, jež soupis vylučují, závažné důsledky. Zmeškání lhůty k podání

žaloby (totiž) nastoluje nevyvratitelnou právní domněnku, že majetek je do majetkové podstaty pojat oprávněně, a je prakticky vyloučeno, aby se tato osoba v dalším průběhu insolvenčního řízení domohla jeho vyřazení z majetkové podstaty. Tyto přísné důsledky lze vůči osobě, která uplatňuje k majetku pojatému do majetkové podstaty svá práva (neslučitelná se soupisem), vyvozovat pouze tehdy, nepodá-li žalobu, přestože byla o možnosti, jak se proti sepisu bránit, řádně poučena (R 127/2012). Přitom není podstatné (a dovolatel se mýlí, usuzuje-li jinak), zda u majetku, který insolvenční správce sepíše do majetkové podstaty jako majetek ve vlastnictví dlužníka (§ 205 insolvenčního zákona) je takové vlastnictví (vylučovací žalobou následně zpochybněné) osvědčováno zápisem v příslušném veřejném rejstříku.

57. Z ustanovení § 224 odst. 1 insolvenčního zákona se podává, že o zahrnutí určitého majetku do soupisu majetkové podstaty dlužníka má insolvenční správce písemně vyrozumět:

[1] majitele (vlastníka) sepsaného majetku, není-li jím dlužník;

[2] v případě, že tento majetek zahrnul do majetkové podstaty jako majetek ve vlastnictví dlužníka, osobu, která k majetku uplatňuje právo vylučující soupis (lhostejno, zda domnělé nebo skutečné).

V prvním případě tak učiní (má učinit) poté, co do soupisu poznamená, komu sepisovaný majetek náleží, ve druhém případě poté, co do soupisu poznamená, kdo k sepsanému majetku uplatňuje své právo. V právní praxi rovněž není pochyb o tom, že důvod přičinit v soupisu příslušnou poznámku a vyhotovit písemné vyrozumění může nastat (skutečnosti osvědčující, že byl sepsán majetek jiné osoby než dlužníka, nebo skutečnosti zakládající spornost soupisu, ač majetek byl a je sepsán jako dlužníkův, vyjdou najevo) později, než v době vlastního soupisu; srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. května 2022, sen. zn. 29 ICdo 68/2020.

58. Úprava obsažená v ustanovení § 225 odst. 3 insolvenčního zákona vychází z toho, že tam, kde třetí osoba (vylučovatel) podá vylučovací žalobu, aniž by čekala na vyrozumění insolvenčního správce, již po pravomocném skončení sporu (buť v případě zastavení řízení o žalobě nebo odmítnutí žaloby nepůjde o rozhodnutí „ve věci samé“) není otázka včasnosti případné další vylučovací žaloby ve hře, jelikož nastává nevyvratitelná domněnka správnosti soupisu. V těch případech, kdy osoba dotčená soupisem majetkové podstaty dlužníka nepodá vylučovací žalobu z vlastní iniciativy, však nezačne běžet lhůta k podání vylučovací žaloby dříve, než se takové osobě dostane řádného vyrozumění o soupisu obsahující i poučení dle § 224 odst. 2 insolvenčního zákona.

59. Představa dovolatele, že osobě, která prostřednictvím vylučovací žaloby hodlá zpochybnit vlastnické právo dlužníka k majetku sepsanému do majetkové podstaty zapsané ve veřejném rejstříku (zde v katastru nemovitostí), začne běžet propadná lhůta k podání takové žaloby, jakmile se dozví o soupisu, odporuje vůli zákonodárce výslovně projevené v textu § 224 odst. 2 a § 225 odst. 2 insolvenčního zákona. Dovolání tak potud není opodstatněné.

K otázce č. 2 (k podání vylučovací žaloby po skončení reorganizace)

60. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou pro odpověď na otázku č. 2 rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona (ve znění, jež od skončení reorganizace žalobce nedoznalo změn), občanského soudního řádu (ve znění účinném beze změn od 1. ledna 2014) a zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku (ve znění účinném beze změn od 1. ledna 2014):

Skončení reorganizace

§ 362 (insolvenčního zákona)

(1) Insolvenční soud zruší rozhodnutí o schválení reorganizačního plánu do 6 měsíců od jeho účinnosti, zjistí-li, že některému věřiteli byly poskytnuty zvláštní výhody, aniž s tím ostatní věřitelé stejné skupiny souhlasili, nebo že schválení reorganizačního plánu bylo dosaženo podvodným způsobem.

(2) Insolvenční soud zruší rozhodnutí o schválení reorganizačního plánu do 3 let od jeho účinnosti, pokud byl dlužník, jeho statutární orgán nebo člen statutárního orgánu pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, kterým dosáhl schválení reorganizačního plánu nebo podstatně zkrátil věřitele.

(3) Rozhodne-li insolvenční soud o zrušení reorganizačního plánu, mohou věřitelé bez dalšího požadovat uspokojení pohledávek a jiných práv, která měli před jeho schválením. Práva věřitelů a třetích osob založená reorganizačním plánem nejsou dotčena; je-li to nutné, přijme insolvenční soud opatření k ochraně oprávněných zájmů věřitelů.

§ 80 (o. s. ř.)

Určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, se lze žalobou domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem.

§ 2 (o. z.)

(...)

(3) Výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy a nesmí vést ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění.

§ 8 (o. z.)

Zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany.

61. K otázce č. 2 Nejvyšší soud především uvádí, že žádné ustanovení insolvenčního zákona nebrání tomu, aby dlužník, jenž úspěšně prošel reorganizací, po skončení reorganizace uplatnil vlastnické právo k majetku, o kterém má za to, že jej nepozbyl proto, že kupní smlouva, jímž takový majetek převedl na jiného, je absolutně neplatná pro rozpor se zákonem (§ 39 obč. zák. ve znění účinném v době uzavření kupní smlouvy). To platí bez zřetele k tomu, zda takové právo v průběhu reorganizace měl či mohl uplatnit (prostřednictvím soupisu) správce dlužníkovra majetku (insolvenční správce).

62. Práva věřitelů dlužníka, který prošel reorganizací, jsou po skončení reorganizace chráněna úpravou obsaženou v § 362 insolvenčního zákona. Nemůže-li se po uplynutí tam stanovených lhůt tato ochrana prosadit vůči věřitelům dlužníka v reorganizaci, pak se jí logicky v zastoupení těchto věřitelů („v jejich zájmu“) nemohou dovolat ani osoby stojící mimo ono insolvenční řízení.

63. K naléhavému právnímu zájmu na požadovaném určení (§ 80 o. s. ř.) tam, kde se žalobce vymezuje proti zápisu vlastnického práva učiněnému ve prospěch jiné osoby v katastru nemovitostí,

srov. vedle R 65/2002 např. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. května 2011, sp. zn. 22 Cdo 2191/2009.

64. Zbývá vypořádat námitku rozporu s dobrými mravy (§ 2 odst. 3 o. z.) a námitku zneužití práva (§ 8 o. z.).

65. Judikatorně ustálené závěry k institutu dobrých mravů shrnul Nejvyšší soud v rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. listopadu 2014, sp. zn. 31 Cdo 3931/2013, uveřejněném pod číslem 15/2015 Sb. rozh. obč., následovně:

[1] Dobrými mravy se rozumí souhrn společenských, kulturních a mravních norem, jež v historickém vývoji osvědčují jistou neměnnost, vystihují podstatné historické tendence, jsou sdíleny rozhodující částí společnosti a mají povahu norem základních.

[2] Za výkon práva v rozporu s dobrými mravy lze považovat pouze takové jednání, jehož cílem není dosažení účelu a smyslu sledovaného právní normou, nýbrž které je v rozporu s ustálenými dobrými mravy vedeno přímým úmyslem způsobit jinému účastníku újmu.

[3] Z toho, že argumentem rozporu s dobrými mravy má být odepřen výkon práva, vyplývá, že odpovídající úsudek soudu musí být podložen důkladnými skutkovými zjištěními a že musí současně přesvědčivě dokládat, že tato zjištění dovolují - v konkrétním případě - závěr, že výkon práva je s dobrými mravy skutečně v rozporu.

66. Jakkoli šlo o výklad podaný k ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák., již v rozsudku ze dne 27. června 2018, sp. zn. 29 Cdo 4470/2015, Nejvyšší soud vysvětlil, že tyto závěry jsou plně uplatnitelné i při výkladu ustanovení § 2 odst. 3 o. z.

67. V důvodech usnesení ze dne 16. prosince 2020, sen. zn. 29 NSČR 114/2019, uveřejněného pod číslem 54/2021 Sb. rozh. obč., pak Nejvyšší soud shrnul judikatorní závěry k ustanovení § 8 o. z. následovně:

[1] Zákaz zneužití práva je institutem ztělesňujícím korigující funkci principu poctivosti. Slouží k tomu, aby pomocí něj byla odepřena právní ochrana takovému výkonu práva, který sice formálně odpovídá zákonu či obsahu existujícího právního vztahu, avšak jenž je vzhledem k okolnostem případu nepřijatelný. Za zneužití práva lze považovat výkon práva v rozporu s jeho účelem, kdy je právo vykonáno, ačkoliv nositel tohoto práva nemá žádný skutečný nebo jen nepatrný zájem na jeho výkonu, respektive se projevující jako rozpor mezi užitkem oprávněného, k němuž výkon práva skutečně směřuje, a užitkem oprávněného, pro nějž je právo poskytnuto, který v krajní podobě může nabýt povahu tzv. šikany, která je výkonem práva za účelem poškození druhé strany.

[2] Zamítnutí žaloby pro zjevné zneužití práva přichází v úvahu jen výjimečně.

[3] Ustanovení § 8 o. z. patří k právním normám s relativně neurčitou (abstraktní) hypotézou, tj. k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Byla-li hypotéza právní normy vymezena správně, nemůže být rozhodnutí ve věci v rozporu se zákonem z důvodu, že nebyly objasněny okolnosti další, případně že nebylo přihlédnuto k jiným okolnostem, které v posuzovaném případě nelze považovat za podstatné či významné, neboť takové okolnosti nejsou součástí hypotézy právní normy, vymezené soudem v souladu se zákonem, z níž soud při právním posouzení věci vychází.

68. V poměrech dané věci dovolatel ani nezpochybňuje vlastní neplatnost kupní smlouvy (plynoucí z

R 67/2012). Přitom je zjevné, že při uzavření kupní smlouvy vládla celé transakci na obou stranách vůle jediné fyzické osoby (druhého žalovaného coby jediného společníka a jednatele prodávajícího a coby kupujícího). V daném skutkovém a judikatorním rámci pak Nejvyšší soud v tom, že se žalobce domáhá určení vlastnictví a vyloučení předmětných nemovitostí z majetkové podstaty druhého žalovaného, nespátřuje (shodně s odvolacím soudem, jenž se k této otázce též vyjádřil) ani rozpor s dobrými mravy ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 o. z. ani zjevné zneužití práva ve smyslu ustanovení § 8 o. z. Dovolání tak není důvodné ani v této části.

K vadám řízení

69. Námitkou opomenutých důkazů vystihuje dovolatel z obsahového hlediska vadu, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, k níž přihlíží Nejvyšší soud u přípustného dovolání z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

70. Ustálenou judikaturou k výkladu ustanovení § 120 odst. 1 věty druhé o. s. ř. (jež určuje, že soud rozhoduje, které z navrhovaných důkazů provede) je především rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. října 1998, sp. zn. 21 Cdo 1009/98, uveřejněný pod číslem 39/1999 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 39/1999“), nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. října 2008, sp. zn. 21 Cdo 4841/2007, uveřejněný pod číslem 71/2009 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 71/2009“). Z judikatury Ústavního soudu srov. např. náleze ze dne 6. prosince 1995, sp. zn. II. ÚS 56/95, uveřejněný pod číslem 80/1995 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nebo náleze ze dne 13. září 1999, sp. zn. I. ÚS 236/1998, uveřejněný pod číslem 122/1999 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu (nálezy jsou dostupné i na webových stránkách Ústavního soudu).

71. Z R 39/1999 a R 71/2009 plyne, že soud neprovede důkazy, které jsou pro věc nerozhodné a nemohou směřovat ke zjištění skutkového stavu věci (ke zjištění skutečností předvídaných skutkovou podstatou právní normy), jakož i důkazy, které jsou zjevně nabízeny jen proto, aby řízení bylo účelově prodlouženo (důkazy pro rozhodnutí bezvýznamné). Stejně tak neprovede důkazy, které byly pořízeny nebo opatřeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy (důkazy nezákonné).

72. V poměrech dané věci pak případná nečinnost insolvenčních správců žalobcova majetku v době reorganizace (spočívající v tom, že nezahrnuli nemovitosti do majetkové podstaty žalobce) nemá žádný právní význam z hlediska možnosti žalobce uplatnit po skončení reorganizace vlastnické právo k tomuto majetku soudně (nezpůsobuje zánik tohoto práva). Odvolací soud proto správně uzavřel, že důkaz výsledkem insolvenčních správců (za účelem zjištění, proč nemovitosti nebyly zahrnuty do reorganizace žalobce) je z hlediska podstaty daného sporu důkazem nadbytečným.

73. Vady ve smyslu ustanovení § 242 odst. 3 o. s. ř. se nepodávají ani ze spisu. Tento závěr vede ke konečnému posouzení podaného dovolání jako neopodstatněného. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání ve zbývajících částech zamítl (§ 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)